

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/135/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7616214108
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7616214108.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu N. F., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v R., W. XXX/X, zastúpeného Advokátska kancelária Ján Buroci, s.r.o., so sídlom Spišská Nová Ves, Za Šestnástkou 17, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 16Csp//44/2016-85 zo dňa 16.2.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zaväzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 16Csp/44/2016-85 zo dňa 16.2.2018 zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.431,29 € s úrokom z omeškania 5 % ročne od 22.10.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.431,29 € od 19.05.2016 do 21.10.2016 zamietol. Rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa tento domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.431,29 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 19.05.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že uzavrel dňa 31.10.2008 so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej mu žalovaný poskytol 14.000,- Sk (464,71 €), ktoré sa on zaviazal žalovanému vrátiť spolu s poplatkom 443,47 € počas dvanástich mesiacov v splátkach, čo zodpovedá odplate na úrovni približne 100%. V ten istý deň uzatvorili dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorou sa žalobca vopred, ešte pred vznikom akéhokoľvek dlhu vzdal mzdových nárokov v prospech žalovaného, pokiaľ tento bude dlh voči žalobcovi evidovať, pričom výšku dlhu súd nebude mať možnosť preskúmať. Všetky zmluvy sú zmluvami, ktoré vznikli z pretlaču, kde žalovaný vyplnil len jednotlivé kolónky a ich obsah nemohol nijako individuálne ovplyvniť. Po tom, čo sa žalobca dostal do omeškania s vrátením úveru, žalovaný uplatnil svoje právo na zrážky zo mzdy a listom zo dňa 16.07.2014 požiadal zamestnávateľa žalobcu o vykonanie zrážok. Žalobca považuje výšku odplaty za poskytnutý úver za odporujúcu dobrým mravom s odkazom na § 39 Občianskeho zákonníka, pričom doposiaľ uhradil žalovanému prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy už sumu 1.875 €. Žalovaný teda prijal odmenu za poskytnutý úver už vo výške 1.431,29 €, keďže táto suma tvorí rozdiel medzi už zaplatenými finančnými prostriedkami zo strany žalobcu a výškou poskytnutého úveru zo strany žalovaného (443,71 €). Žalovaný na zrážkach zo mzdy naďalej

trval, a preto je žalobca presvedčený suma odplaty je plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť s tým, že predmetnú zmluvu nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nie je namieste vzťahovať na ňu výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zmluvu totiž uzavrel žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom, pričom uviedol účel - zamestnanie, preto je žalobca vyňatý spod statusu spotrebiteľa. Žalovaný tiež dôvodil, že v zmysle jeho Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa zmluvné strany dohodli, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka, a preto sa zmluva uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. tohto kódexu. Uviedol tiež, že výška úrokov nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, ide o fakultatívny prvok, ktorý si môžu strany dohodnúť. Rovnako teda nie je podstatnou náležitosťou ani RPMN na ktoré poukazoval žalobca. V zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (VPPÚ) ak sa stane splatným celý dlh naraz, zaviazal sa žalobca ako dlžník zaplatiť žalovanému i úrok z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania až do jeho uhradenia. Podľa Obchodného zákonníka sa výška úrokov z omeškania upravovala predovšetkým dohodou zmluvných strán, len ak by nebola zmluvne dohodnutá, nastupuje výška úrokov stanovená zákonom. Poukazoval pritom na obdobné rozhodnutia NS SR, ale aj judikát Vrchného súdu v Prahe. Žalovaný taktiež argumentoval, že v tomto konaní ide o neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej a na túto prekážku je súd povinný prihliadať. Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu SR č. 16811/09, ktorý nadobudol právoplatnosť 4.1.2010 a vykonateľnosť 7.1.2010 totiž bolo rozhodnuté o podmienkach, ktoré sú súčasťou predmetnej zmluvy o úvere. Zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú má na mysli zákon. Žalobca totiž plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, táto zmluva nikdy nebola právoplatne vyhlásená za neplatnú a rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy nebol napadnutý, nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a podobne a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. V reakcii potom žalobca namietal argumentáciu žalovaného, poukazoval na ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, tvrdil, že nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo podnikateľskej činnosti, pretože podnikateľom nebol, namietal tiež platné dohodnutie rozhodcovskej doložky s odkazom na § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka.

4. Súd vo veci vykonal dokazovanie, vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 52 ods. 1,3,4, § 53 ods. 1,2,6 § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 266 ods. 5, § 263 ods. 1, § 261 ods. 3 písm. d/, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 506 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 2, § 2 písm. a/,b/, § 4 ods. 2, ods. 3 citovaného zákona, § 39 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, § 4 ods. 5, § 1 ods. 2, § 2 písm. b/, písm. i/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 451 ods. 1,2, § 458 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v podstate s výnimkou časti úrokov dôvodná.

5. V prvom rade súd dospel k záveru, že vzťah založený zmluvou o úvere č. 7281393 zo dňa 31.10.2008 medzi sporovými stranami je vzťahom spotrebiteľskoprávnym a zmluva spadá pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy, preto je potrebné na vzťahy založené touto zmluvou aplikovať príslušnú právnu úpravu prijatú na ochranu spotrebiteľa. Súd sa nestotožnil s argumentom žalovaného, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na výslovný účel uzatvorenia zmluvy, a to zamestnania, kedy je žalobca ako dlžník vyňatý spod statusu spotrebiteľa. Súd poukázal na to, že nie je zrejme z predložených dôkazov, že by žalobca pri uzatvorení zmluvy konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, v zmluve nie je uvedené IČO, hoci predtlač takúto kolónku obsahuje. Aj napriek zaškrtnutému políčku, že úver bol poskytnutý na výkon povolania, táto skutočnosť sama osebe ešte nevyučuje aplikáciu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a s tým súvisiacu právnu úpravu na tento spotrebiteľský vzťah. Ustanovenie § 3 ods. 2 tohto zákona je totiž potrebné vykladať v kontexte európskej úpravy ochrany spotrebiteľa, ktorá aplikáciu tejto úpravy na vzťahy medzi subjektmi vylučuje len v prípadoch, kedy strana, ktorá by mala v danom vzťahu vystupovať ako spotrebiteľ, si predmetný úver berie na výkon podnikateľskej, prípadne inej obchodnej činnosti. Teda so zreteľom na to je potrebné pojmy povolanie, podnikanie a zamestnanie, ktoré sa použili v zákone vykladať ako činnosti, ktoré majú charakter podnikateľskej činnosti, ako je napr. výkon slobodných povolání. Nie teda každé povolanie, či zamestnanie je vylúčené spod aplikácie zákona č. 258/2001 Z.z., ale len to, ktoré spĺňa kritérium výkonu podnikania, resp. inej obchodnej činnosti. V podmienkach Slovenskej republiky je takýto výkon spojený s pridelením príslušného identifikačného čísla (IČO) a záznamom v príslušnom registri a v tomto prípade tomu tak nebolo. Preto nie je možné vylúčiť aplikáciu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch na predmetný právny vzťah. Okrem toho spotrebiteľom na účely použitia § 52

ods. 4 Občianskeho zákonníka je každá nepodnikajúca fyzická osoba. Z hľadiska posúdenia právneho statusu spotrebiteľa je rozhodujúci okamih uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, ktorého účastníkom sa stala nepodnikajúca osoba ako spotrebiteľ. V súvislosti s argumentáciou, že zmluva bola uzatvorená v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka súd podotkol, že je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka aj na právne vzťahy, ktoré vznikajú na základe iných zákonov v oblasti súkromného práva (§52). Podľa § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka sa totiž na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva, a preto sa vzťahuje toto ustanovenie aj na právne vzťahy založené zmluvou o úvere uzavretou medzi sporovými stranami.

6. V súvislosti s poukázaním žalovaného na existenciu rozhodcovského rozsudku ako neodstrániteľnej prekážky pre vec rozhodnutú, súd prvej inštancie uviedol, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre civilné sporové konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná, je však potrebné zdôrazniť, že tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, alebo rozhodcovskej doložky. Súd môže pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky alebo zmluvy nielen v exekučnom konaní, ale aj v iných konaniach napr. pri riešení otázky, či určitý rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu. Poukázal na to, že predmetná zmluva o úvere, na ktorej druhej strane sú uvedené Všeobecné podmienky poskytovania úveru, v ktorých bode 17 je obsiahnutá aj rozhodcovská doložka, bola medzi stranami sporu podpísaná 31.10.2008. V čase uzavretia zmluvy úpravu spotrebiteľských zmlúv včítane neprijateľných podmienok obsahoval aj § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Charakteru dohodnutej rozhodcovskej doložky a jej právnomu posúdeniu v zmluvách žalovaného s takýmto alebo obdobným obsahom sa vyjadroval už aj Najvyšší súd, ktorý zaujal záver v množstve svojich rozhodnutí, kde konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Na neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky nič nemení ani to, že umožňuje alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúcha iba žalujúcemu a nie je možné ju následne zmeniť. Vyplýva teda z uvedeného, že existencia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 16811/09 zo dňa 10.11.2009 nebránila tomu, aby o žalobcom uplatnenom nároku v tomto súdnom spore konal a rozhodoval súd, pokiaľ dospel k záveru, že rozhodcovská doložka na základe ktorej bol uvedený rozsudok rozhodcovského súdu vydaný je absolútne neplatná.

7. Vzhľadom k tomu, že zmluva o úvere spadá pod režim spotrebiteľských zmlúv, ktoré sa musia spravovať ust. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov tak v § 4 ods. 2 tento zákon predpisuje podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, medzi ktoré okrem iného patrí aj údaj o RPMN (písm. j), ako aj údaj o priemernej RPMN (písm. k/ citovaného ustanovenia). V predmetnej zmluve o úvere tieto údaje absentujú, čo má za následok, že poskytnutý úver sa považuje v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov a preto mal žalovaný nárok len na vrátenie skutočne ním poskytnutého úveru vo výške 464,71 €. Súd tiež uviedol, že bez ohľadu na to, čo už bolo vyššie uvedené, pokiaľ ide o výšku odplaty, ktorú žalovaný od žalobcu za poskytnutie úveru požadoval, tak v tejto časti predmetná zmluva nie je v súlade so zákonom, aj z dôvodov, ktoré samotný žalobca namietal. V zmysle dohodnutých podmienok predmetnej zmluvy celkové náklady žalobcu na poskytnutý úver predstavujú viac ako 95 % poskytnutého úveru, čo je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi. Žiadať od spotrebiteľa za poskytnutie úveru takmer 100 % hodnoty úveru, ako odmeny, t.j. žiadať takmer dvojnásobok financií hraničí s úverou. O to viac, že v prípade omeškania s vrátením už aj tak tejto premrštenej sumy si žalovaný mohol podľa ním naformulovanej zmluvy a v konečnom dôsledku aj uplatniť úroky z omeškania vo výške 0,25 % denne z požadovanej sumy a takýto nárok sa vymyká akejkolvek primeranosti a nemôže požívať súdnu ochranu.

8. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca uhradil žalovanému celkovú sumu 1.875 €, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.431,29 € ako rozdiel sumy žalobcom žalovanému vyplatené a výšky skutočne poskytnutého úveru (464,71 €). O úroku z omeškania súd rozhodol v zmysle § 517 ods. 2, 563 Občianskeho zákonníka a vl. nar. č. 87/1995 Z.z., § 3, § 10c a

konštatoval, že žalovaný sa dostal do omeškania s peňažným plnením tvoriacim nárok z bezdôvodného obohatenia dňom 22.10.2016, teda dňom nasledujúcim po dni doručenia žaloby žalovanému. Uvedeným dňom vzniklo žalobcovi oprávnenie si uplatňovať voči žalovanému aj úrok z omeškania a týmto dňom nastal aj začiatok plynutia premičacej doby pre tieto úroky z omeškania. Súd preto priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania až od tohto dňa vo výške 5 % ročne z priznanej sumy a v prevyšujúcej časti nárok na úroky z omeškania za obdobie od 19.5.2016 do 21.10.2016 tento nárok zamietol.

9. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 251, § 255 ods. 1,2 a § 262 ods. 1,2 CSP. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania, pretože mal plný úspech v spore, pričom za neúspech súd nepovažoval len nepriznanie úroku z omeškania, keďže sa jedná len o príslušenstvo istiny v nepatrnej hodnote.

10. V zákonnej lehote proti zaväzujúcemu výroku rozsudku a proti výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Poukázal na to, že na základe zmluvy uzatvorenej so žalobcom ako dlžníkom poskytol žalobcovi úver vo výške 464,71 €, ktorý mal vrátiť v celkovej sume 908,19 € v 12 dohodnutých pravidelných mesačných splátkach po 75,68 €, avšak žalobca uhradil len jedinú splátku vo výške 10 € a potom úplne ignoroval výzvy a upomienky veriteľa, v dôsledku sa stal splatným celý dlh. Žalovaný uplatnil svoj nárok pred rozhodcovským súdom, ktorý vo veci rozhodol, zaviazal dlžníka na zaplata celkovej sumy 918,11 € s príslušenstvom a až následne si žalovaný ako veriteľ vymáhal tento dlh od žalobcu dohodnutým spôsobom zrážkami zo mzdy. Naďalej trval na tom, že zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, mohlo ísť o formulárovú zmluvu, pretože išlo o absolútny obchod (zmluvu o úvere). Opätovne argumentoval tým, že v uzavretej zmluve žalobca ako dlžník výslovne prehlásil, že finančné prostriedky mu boli poskytnuté účely výkonu zamestnania a nebolo povinnosťou následne zo strany veriteľa - žalovaného skúmať, na čo boli dlžníkom peňažné prostriedky v skutočnosti použité. Žalovaný konal teda v dobrej viere ako dodávateľ, že druhá strana nie je spotrebiteľom, môže sa preto žalobca dovolávať toho, že mal pri uzatvorení zmluvy postavenie spotrebiteľa. Žalovaný má za to, že právnu úpravu ochrany spotrebiteľa nie je možné bezvýnimočne aplikovať na všetky prípady, kde spolukontrahentom je fyzická osoba. Preto sa nestotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, kde sa konštatuje, že predmetná zmluva je spotrebiteľská, bez akéhokoľvek ďalšieho vysvetlenia. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil len formálne, keď len citoval jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Uviedol, že žalobca uzatvoril dodatok k úverovej zmluve, kde vyhlásil, že prostriedky vo výške 350 € použije na náklady na školenie a rekvalifikáciu. Odvolateľ poukázal na ust. § 220 ods. 2 druhá veta CSP s tým, že má za to, že súd prvej inštancie nedostatočným skutkovým zistením majúcim za následok zaujatie predčasného právneho záveru bez dostatočného odôvodnenia založil vadu konania, postupoval v rozpore so zákonom, a preto bola odvolateľovi týmto postupom odňatá možnosť konať pred súdom. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa odvolateľa je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím došlo v konaní pred súdom prvej inštancie k takej vade, na ktorú odvolací súd v zmysle § 380 ods. 2 CSP prihliada z úradnej moci. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia patrí medzi vady konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože znemožňuje strane brániť sa proti príslušnému rozhodnutiu, a takto je odňatá možnosť konať pred súdom, čo je dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa tohto citovaného ustanovenia. Ďalej žalovaný má za to, že prijaté plnenia od žalobcu nie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie, pretože so žalovaným uzatvoril platnú zmluvu odpltnú, ktorej platnosť nie je možné vyvrátiť, ak je podaním určovacej žaloby. Skutočnosť, že žalobca spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. zaplatil sumu vo výške 931,70 € a spoločnosť toto plnenie prijala, nie je možné za žiadnych okolností kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie, pretože zmluva nie je neplatným právnym úkonom. Žalobca plnil za existencie právneho dôvodu, ktorý neodpadol a neplnil ani za iného. Ďalším dôvodom, pre ktorý je rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vecne nesprávny, je prekážka rozhodnutej veci, ktorú zakladá rozhodcovský rozsudok stáleho rozhodcovského súdu č.k. Sr 03588/12 zo dňa 6.8.2012, ktorý tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Z rozhodcovského rozsudku je totiž jasné, že rozhodcovský súd posúdil zmluvu ako platnú, odpltnú a na jej základe priznal spoločnosti Pohotovosť voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti tiež pripomenul, že z hľadiska res iudicatae je prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicatae naďalej existuje. Ďalej odvolateľ namietal, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby. V danom prípade totiž nie je daný stav objektívnej právnej neistoty, pretože žalobca uhradil záväzky vyplývajúce z predmetnej zmluvy o úvere. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolateľ - žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a zotrval na doterajších svojich prednesoch. Uviedol, že je vylúčené, že by sa vec mala posudzovať podľa Obchodného zákonníka, pretože súdom je už z praxe známa neustála snaha tohto konkrétneho žalovaného vyhýbať sa režimu ochrany spotrebiteľa, pretože žalobca nebral úver na výkon žiadneho povolania alebo zamestnania a zmluvu nevyplnil. Vzhľadom na opakovanú snahu žalovaného obchádzať režim ochrany spotrebiteľa je vylúčené, aby sa dovoľával akejkoľvek dobromyseľnosti a tiež nemožno prihliadať na tvrdenie, že mal žalobca vyhlásiť, že úver poskytne na nejaké školenie, lebo uvedené nie je pravdou a ide o nóvum v tvrdeniach žalovaného. Taktiež sa žalobca nestotožnil s námietkou veci rozhodnutej, pretože ide o ďalšie zneužitie postavenia žalovaného, ktorý si nadiktoval, rozhodcovskú doložku, a preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Už použitie neprijateľnej podmienky žalovaným predstavuje výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach v iných právnych veciach uviedol, že exekučný súd má povinnosť počas celého exekučného konania skúmať, či sa vykonanie exekúcie navrhuje na podklade vykonateľného exekučného titulu. Uvedené znamená, že súd musí skúmať rozhodcovský rozsudok, i pokiaľ má rozhodovať o námietke veci rozhodnutej. Pokiaľ ide o námietku žalovaného k naliehavému právnenému záujmu žalobca poukázal na to, že predmetom žaloby bolo uloženie plnenia peňažného, pričom k tomuto Civilný sporový poriadok preukázanie naliehavého právneho záujmu nevyžaduje. Vzhľadom k tomu žalobca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

12. Vzápätí sa písomne opätovne vyjadril žalovaný, ktorý len zotrval na všetkých svojich tvrdeniach a trval aj na navrhovanom rozhodnutí odvolacieho súdu.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd spor prejednal na základe podaného odvolania podľa ust. § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) bez nariadenia pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, preskúmal napadnuté výroky rozsudku ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24. januára 2019, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

14. Odvolateľ použil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktorého dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

15. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli alebo nevyšli za konania najavo a tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo, že by použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy

hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie a zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd nezistil taký postup súdu, ktorý by mal za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je precízne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

16. Odvolacie námietky odvolateľa boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, odkazuje na nich a nevidí potrebu ho dopĺňať. Pre úplnosť je však potrebné uviesť, že v odvolaní žalovaného sú uvedené niektoré skutočnosti, ktoré vôbec nesúvisia s predmetným sporom. Odvolací súd sa len môže domievať, že vzhľadom na početnosť sporov žalovaného ide o formulárové odvolania a odvolanie v tomto spore nebolo dôsledne „zrekonštruované“. Poukazuje pritom na nesprávne uvedené číslo konania a dátum rozsudku rozhodcovského súdu (Sr 03588/12 zo dňa 6.8.2012), nesprávna suma, ktorú údajne žalobca uhradil (namiesto dokazovaním zistenej 1.875 € suma 931,70 €), ale aj tvrdenia o podpise dodatku k úverovej zmluve, obsahujúceho záväzok žalobcu použiť 350 € na školenie a rekvalifikáciu. Toto tvrdenie v konaní nikdy žalovaný nepoužil a nepredložil spomínaný dodatok. Tiež tvrdenia o nedostatočnom, len všeobecnom odôvodnení rozsudku neobstoja, pretože súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal všetkými argumentmi sporových strán a zodpovedal na všetky otázky, ktoré v spore vyvstali.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté výroky súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vrátane správneho výroku o trovách konania.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola so svojím odvolaním úspešná, úspešnému žalobcovi preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).